

Secrete DE FAMILIE

Aprecieri pentru această carte

„*Secrete de familie* de Amanda Cox este o poveste înduioșătoare și profundă care aduce în discuție o varietate de relații într-un mod deschis și provocator. Este vorba despre secrete și consecințele acestora, dar și despre căutarea adevărului. Recomand cu căldură această carte minunată!”

—KATIE POWNER, autoarea cărților *The Sowing Season*
și *A Flicker Of Light*

„Amanda Cox a scris încă un roman strălucit. Povestea are în centru o țesătură de secrete de-ale mamelor și ale fiicelor de-a lungul generațiilor. Cartea m-a captivat imediat cu personajele ei autentice și am citit pe

nerăsuflăte pentru a vedea cum această autoare talentată avea să le depene deznodământul. Frumos, motivațional, emoțional și scris cu multă măiestrie. Cel de-al doilea roman al Amandei Cox o plasează pentru totdeauna pe lista autorilor mei preferați. O recomand cu multă, multă căldură!“

—HEIDI CHIAVAROLI, câștigătoare a premiului Carol și autoarea cărților *Freedom's Ring* și *The Orchard House*

„Cu o intuiție pregnantă și rezonanță emoțională, Amanda Cox explorează legătura complicată dintre mame și fiice și secretele care se strecoară de-a lungul generațiilor. Băcănia cea Veche este cadrul a trei povești împletite, un loc care constituie deopotrivă refugiu și moștenire pentru femeile ale căror vieți, iubiri și suferințe se desfășoară între zidurile sale. Luminos și liric, *Secrete de familie* este o poveste de cea mai bună calitate.“

—AMANDA BARRATT, autoarea cărților *The White Rose Resists* și *Praiubitul meu*, Dietrich

„Profund captivant și foarte plăcut, cel de-al doilea roman al lui Cox reprezintă o perspectivă strălucită asupra relațiilor dintre mamă și fiică și a ceea ce rămâne din moștenirea noastră. *Secrete de familie* redă un tablou fascinant a trei generații de femei, cu o privire nostalgică asupra băcăniei din inima familiei lor. Cu o proză bogată și personaje autentice și memorabile, această lectură de suflet dovedește geniul autoarei în materie de povești și îi va face pe cititori să-și dorească mai mult.“

—JOANNA DAVIDSON POLITANO, autoare multipremiată a cărților *Lady Jane Disappears*, *A Rumored Fortune*, *Finding Lady Enderly* și *The Love Note*.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COX, AMANDA

Secrete de familie : roman / Amanda Cox. – Oradea: Scriptum, 2023
ISBN 978-606-031-168-3

821.111

AMANDA COX

Secrete
DE FAMILIE

ROMAN

*Cel mai bun roman al anului
premiu de excelență oferit de Christy Awards*

Editura Scriptum®
Oradea

De aceeași autoare, la Editura Scriptum au mai apărut:

Călătoria spre casă
Secrete de familie

Originally published in English under the title
The Secret Keeper's of Old Depot Grocery
by Revell, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.
© 2021 by Amanda Cox. All rights reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Secrete de familie
de Amanda Cox

© 2023 Editura Scriptum®
str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul
imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane
în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-168-3

Tiparul executat în U.E.

*Pentru adevărații proprietari
de la Băcănia cea Veche.*

Sper că am creionat cât mai bine
atmosfera și detaliile esențiale
ale acestui loc memorabil în povestioara mea.

Fără îndoială că el este un loc
distinct și semnificativ
în amintirile mele din copilărie.

Mulțumiri

Mulțumesc întregii echipe de la Revell pentru ocazia de a publica o nouă carte împreună cu voi. Sprijinul și expertiza pe care am primit-o din partea acestor oameni m-a uimit peste măsură. Sunt atât de mulțumitoare pentru timpul și talentul pe care l-ați investit pentru a ajuta ca lucrarea mea să strălucească și să ajungă în mâinile cititorilor.

Mulțumiri speciale mamei mele, tatălui meu și bunicii mele Irene Hyatt, care mi-au umplut golurile din amintirile șterse ale copilăriei de la Băcănia cea Veche și care m-au ajutat să înțeleg mai bine ce înseamnă să conduci o băcănie într-un oraș mic. Mi-a plăcut să aud toate poveștile.

Lui Patti și Crystal, vă mulțumesc pentru că ați investit timp în această poveste și m-ați ajutat în toate dificultățile pe care le-am întâmpinat ca să aduc la viață aceste personaje.

Lui Caleb, Ellie și Levi, apreciez răbdarea voastră. Voi aveți întotdeauna pregătite pentru mine niște aventuri atât de grandioase. Vă mulțumesc că m-ați înțeles atunci când a trebuit să o amânăm pe

AMANDA COX

altă dată planurile noastre. Știu că nu a fost ușor să vă descurcați cu o mamă scriitoare în toiul unei pandemii.

Soțului meu, îți mulțumesc pentru că mă încurajezi mereu și îmi împărtășești bucuriile vieții de scriitor. Și deși știu că râzi de mine în secret atunci când mă comport ca o scriitoare agitată, mă lași să perorez cu privire la cât de îngrozitor e scrisul meu, apoi mă săruți pe frunte și îmi spui că totul va fi bine.

Partenerului meu suprem de scris, pentru o nouă poveste finalizată. Mă rog ca acest roman să slujească oricărui scop pe care Tu îl ai în această privință și să ajungă în mâinile celor cărora le este destinată, oferindu-le binecuvântarea vindecării relaționale prezentate în paginile sale. Isuse, nădăjduiesc să scriu mult mai multe povești alături de Tine.

Nota autoarei

Deși personajele și întâmplările din această poveste sunt rodul imaginației mele, Băcănia cea Veche a fost o băcănie adevărată care a făcut parte din moștenirea familiei mele. Această băcănie mică din Camden, Tennessee, a fost proprietatea bunicilor mei din partea mamei. Mulți dintre membrii familiei mele, atât din partea mamei, cât și din partea tatălui, au lucrat acolo la un moment dat. Când eram copil, de fiecare dată când veneam în vizită, îmi plăcea să alerg printre raioane și să mă joc de-a v-ați ascunselea cu fratele meu. N-am uitat încă sunetul podelelor din lemn și modul în care locul respectiv părea să aibă o viață a lui proprie. Deși magazinul s-a închis pe vremea când eram copil, locul acela m-a făcut să mă simt mereu ca acasă. Sper că l-am redat cât mai bine în aceste pagini. Pe de altă parte, în cazul în care oricare dintre personajele create în această poveste par să aibă asemănări notabile cu indivizi din lumea reală, doresc să subliniez că aceasta este o pură coincidență. Deși, dacă ai lucra la Băcănia cea Veche, anumite incidente legate de farsele telefonice, furturile de gheață sau cele legate de genți cu bani uitate ar putea părea familiare.

1

ÎN PREZENT

Sarah împinse cu piciorul grămada de haine de noaptea trecută, fixând cu privirea eticheta de firmă, care era la vedere pe rochia ei neagră, și tot ceea ce însemna aceasta. La dulapul din dormitorul din copilărie, ea trase de sertarul care, fără nicio îndoială, era exact așa cum îl lăsase atunci când plecase din casa părintească cu doisprezece ani în urmă. Femeia simți mirosul puternic de lavandă.

Vederea bine-cunoscutelor ei tricouri și a săculeților pe care mama ei îi punea în fiecare sertar alină durerea aprinsă din sufletul lui Sarah. Durere care o alungase ieri din conacul ei impunător din Connecticut, în timp ce femeia fugea de fantomele unui trecut nu foarte îndepărtat, până când ajunsese cu ochii injectați pe veranda din față a mamei din Brighton, Tennessee. Sarah puse mâna pe un tricou și o pereche de pantaloni scurți, și îi îmbrăcă în locul cămășii de noapte împrumutate pe care o purtase, ușurată că pantalonii scurți încă îi mai veneau bine. Femeia se așeză în fața oglinzii în mărime naturală din colț și

AMANDA COX

se uită la imaginea ei. Tricoul decolorat cu sigla „Băcănia ce veche“ era puțin mai strâmt decât ar fi dorit, dar arăta bine. Apoi, Sarah își aținti privirea în jos, la bandajele mari și pătrate pe care mama ei le fixase pe genunchi. Erau niște tăieturi pe care ea nici măcar nu le observase până când mama ei nu-i atrăsese atenția asupra sângelui uscat de noaptea trecută. Privindu-se în oglindă, Sarah avu senzația că se întoarce în timp, pe vremea când avea genunchii jupuiți. Numai de-ar putea uita că rănila ușoare de pe genunchii ei nu proveneau de la vreo tentativă nereușită de a merge cu rolele. Mirosul apetisant al biscuiților cu sos pătrunse pe sub ușa dormitorului ei și o făcu să iasă din cameră. Poate că vechile ei haine din liceu încă i se mai potriveau, dar nu pentru mult timp dacă mama continua să o hrănească în felul ăsta.

Sarah ieși din dormitor și merse ușor pe covorul bej uzat de pe hol și intră în baie. Ea se stropi cu apă rece pe față. Când își ridică privirea, în căutarea coșului cu prosoape pentru mâini pe care mama ei îl ținea întotdeauna pe raftul de lângă chiuvetă, Sarah zări scoica mare, numită Trompeta lui Triton, din luna de miere pe care o petrecuse împreună cu Aaron cu trei ani în urmă. Un dar pe care îl trimisese înapoi acasă la părinții ei. Sarah ținu scoica la ureche, ascultând sunetul valurilor. Ea își aminti cum se plimbase mână în mână cu soțul ei pe plajă, simțindu-se ca și cum aveau toată viața înainte. Femeia puse înapoi scoica pe raft și luă prosopul. Îngropându-și fața în materialul flaușat, Sarah încercă să-și șteargă din memorie această amintire, alături de emoțiile contradictorii care o însoțeau. Era oare posibil să se întoarcă înapoi în timp și să ia viața de la capăt? Să se prefacă că nu mai existase și o altă lume dincolo de orașelul acesta liniștit și de visul unei fetițe de a se face proprietară de magazin pentru tot restul vieții.

Urmând mirosul apetisant, Sarah merse în bucătărie. Mama ei stătea în fața aragazului cu un șorț cadrilat strâns în jurul taliei, și așeza biscuiți pufoși pe un platou. Deasupra capului ei, se afla colecția cu găini a mamei de pe rafturile dulapului, iar figurinele stăteau așezate în linie dreaptă sub toate formele și mărimile, ca și cum ar fi mărșăluit la o paradă nesfârșită. Sarah zâmbi.

— Bună dimineața, mamă. Micul dejun miroase grozav. Totuși, n-ar fi trebuit să te ostenești atât.

SECRETE DE FAMILIE

Mama ei se întoarse spre ea și îi aruncă o privire rapidă din cap până în picioare, dar nu avu nicio reacție. Privirea femeii era de nepătruns.

— Nu se întâmplă în fiecare zi ca singura mea fiică să-mi vină în vizită neanunțată.

Sarah încercă și nu reuși să-și dea seama ce se afla în spatele acestei afirmații, fie că era vorba de tristețe sau de neîncredere. Deși mama se trezise dintr-un somn adânc atunci când Sarah ajunsese acasă la două noaptea, n-ai fi putut să-ți dai seama după modul în care o poftise pe Sarah înăuntru, îi curățase rănila și o servise cu o ceașcă cu ceai din plante înainte să o instaleze în vechiul ei dormitor. Mama ei era întruchiparea gazdei desăvârșite, chiar și atunci când oaspetele era complet neașteptat. Sau poate că mama ei se așteptase ca Sarah să vină în aceste ultime două săptămâni, iar faptul că îi luase atât de mult timp să caute mângâierea mamei ei fusese surpriza mai mare.

Sarah se așeză și mama ei îi turnă o ceașcă cu cafea. Odată ce amestecă frișca și zahărul, Sarah luă o înghițitură, dar băutura care de obicei îi plăcea atât de mult o făcea acum să i se întoarcă stomacul pe dos. Tânăra puse cana jos pe masa din lemn de pin.

— E ceva în neregulă cu cafeaua?

Sarah încercă să-și stăpânească senzația de greață pe care o resimți. Dădu din cap, fiindu-i teamă să deschidă gura. Mama așeză în dreptul amândurora o farfurie cu biscuiți cu sos, și nu-și ridică nicio clipă privirea de la fiica ei, ca și cum contactul vizual neîntrerupt ar fi putut să-i dea toate răspunsurile la întrebările nerostite de pe buzele lui Sarah.

— Te simți bine în dimineața asta? Crezi că am scos toate cioburile de sticlă?

Erau *cioburi de cristal*. Cristal marca Baccarat.

— Da. Sunt în regulă. Mulțumesc.

În mod ciudat, Sarah se simțise amortită în timp ce șezuse pe capacul acoperit de toaletă, iar mama ei căuta să vadă dacă nu era pietriș înfipt în pielea lui Sarah. Când mama ei o întrebase ce se întâmplase, Sarah îi spusese că fusese *un accident*. Dar spargerea aceluiași cristal delicat pe podelele din mahon fusese lucrul cel mai purificator pe care îl experimentase de mult timp. Ea spărsese cristalul cu bună

AMANDA COX

știință, însă nu anticipase faptul că avea să se taie în propriul haos pe care îl crease.

— Deci... Mama ei gustă îndelung din cafea.

Sarah mușcă puțin din biscuitul ei, pregătindu-se pentru întrebarea care avea să urmeze după pauza aceea lungă. Mama puse cafeaua jos și își șterse buzele cu un șervețel.

— Cât timp crezi că stai?

Femeia rosti aceste cuvinte zâmbind ușor, dar ea nu întreba câte zile avea să dureze vizita lui Sarah. Ceea ce voia mama ei să știe era ce avea de gând să facă Sarah acum, când viața ei frumoasă se făcuse țândări. Și să o avertizeze cu privire la faptul că a se ascunde aici nu era nici pe departe o soluție pe termen lung.

— Când se întoarce tata?

Mama se uită rapid în calendar, ca și cum n-ar fi știut pe de rost orarul soțului ei, care era camionagiu.

— O să intre în concediu peste o săptămână. Trebuie să-și ia pauza lui obișnuită de șapte zile.

— O, bine. Aștept cu nerăbdare să petrec un timp de calitate cu el.

Sarah spera că răspunsul ăsta era suficient pentru ca mama ei să nu continue să o tragă de limbă pe mai departe cu privire la planurile ei. Și poate că două săptămâni erau suficiente pentru a o convinge pe mama ei să transforme echipa lor, formată din mamă și fiică, care conducea Băcănia cea Veche, magazinul care fusese afacerea lor de familie de zeci de ani, într-o colaborare de tip mamă, fiică și bunică. Sarah n-ar fi trebuit să plece de la bun început. Era timpul ca femeia să-și ia în stăpânire moștenirea, așa cum ar fi trebuit să facă în tot timpul ăsta.

— Când te duci la magazin? o întreabă Sarah pe mama ei.

Mama își masă mâinile.

— Nu mai devreme de prânz. Am programare la doctor.

— Nu te simți bine?

— E doar un control de rutină.

Sarah se ridică de la masă și își scutură firimiturile din mâini.

— Mă voi duce la Băcănia cea Veche ca să stau puțin cu bunica. Să o ajut dacă are nevoie.

— Singurul ajutor de care are nevoie este ca ea să-și vină în fire.

SECRETE DE FAMILIE

Mama ei murmură cuvintele în spatele căinii în timp ce Sarah luă o caserolă din dulap.

— Ce-ai spus?

— Numai atât mănânci? Și-așa ești slabă ca o scobitoare.

— Îmi cer scuze. Sunt puțin cam amețită în dimineața asta. Sarah așeză biscuitul din care măncase într-o caserolă din plastic pentru mai târziu. Acasă la mama ei nu se arunca nicicând mâncarea. Dacă mama ar fi știut numai câte caserole pe care i le dăduse lui Sarah erau neatînse și se stricau în frigiderul de acasă al fetei ei, femeia ar fi făcut o criză de apoplexie.

— Poate că ar trebui să stai în pat și să te odihnești.

Ultimul lucru de care avea nevoie Sarah era să petreacă mai mult timp singură cu gândurile ei.

— Nu. Cred că o zi petrecută la Băcănia cea Veche este exact ceea ce mi-a prescris medicul. Sarah își puse farfuria în chiuveță.

— Sarah...

— Pa. Ne vedem mai târziu. Sarah zâmbi pe un ton vesel și fals, și apoi își luă poșeta și cheile din cuierul de pe hol, care se afla lângă ușă. Își puse în picioare perechea de papuci de rezervă a mamei ei.

Mama ei o strigă din bucătărie.

— Trebuie să stăm de vorbă. Magazinul...

Sarah întrerupse replica mamei când închise ușa în urma ei. Mama nu păruse să înțeleagă niciodată cât de mult însemna magazinul pentru ea. Bunica avea să o înțeleagă și avea să o sprijine în hotărârea ei de a se întoarce înapoi acasă. Tânăra trase adânc în piept aerul primăvărativ târziu, bucurându-se de aroma lui florală și proaspătă înainte să intre în mașină. În timp ce conducea, Sarah se bucură de peisajul micului orașel natal. Locul acesta avea un aer de modă veche, ca și cum ar fi fost izolat într-un colțișor de lume și nesupus efectelor trecerii timpului. Oamenii care stăteau afară, pe verandele lor, îi făcură cu mâna în timp ce Sarah trecu pe lângă ei. Alții lucrau deja cu spor la straturile lor de flori. Sarah încetini ușor viteza ca să permită unui tractor să intre pe strada principală.

Câteva clipe mai târziu, femeia parcă mașina în fața vechiului magazin, găsindu-și cu ușurință un loc în parcare aproape goală. Ea observă cu atenție vitrina magazinului cu două frontoane. Între

AMANDA COX

frontoane, era un semn vopsit în roșu pe care scria Băcănia cea Veche. Sarah trase adânc aer în piept, iar această răsufflare îi purifică deopotrivă inima și sufletul. Asta însemna să te întorci acasă. Sarah ieși din mașină și păși peste păpădiile care ieșeau din crăpăturile din trotuar. Păpădiile nu erau niște flori frumoase la vedere, dar cu siguranță că erau rezistente. Ele îi băteau mereu pe trandafiri la capitolul ăsta. Sarah irosise atât de mult timp încercând să fie un trandafir, când de fapt ea izvorâse dintr-o rădăcină de păpădie.

Ușa de la intrare se deschise brusc, ceea ce îi întrerupse gândurile. Afară țâșni un bărbat îmbrăcat în costum, pus pe fugă de către bunica ei, care avea o căutătură feroasă și înârtea o mătură în direcția individului. Tipul intrase deja degrabă în mașină, pornise motorul și o luase la sănătoasa în doi timpi și trei mișcări. Sarah se abținu să nu râdă, văzând groaza pe care fragila ei bunică o băgase în tipul solid care tocmai fugise din magazinul ei. Bunica mai avântă o dată mătura în direcția mașinii, pentru orice eventualitate, și spuse:

— Să nu te mai prind pe aici, tâlharule! Băcănia cea Veche n-a fost și nici nu va fi vreodată de vânzare!

2

IUNIE 1965

Glory Ann își târșai picioarele în jos pe scări, iar lumina dimineții, care pătrundea prin ferestrele cu fața spre răsărit, o învăluia într-o strălucire caldă și blândă, însă lumina aceasta era în contrast vădit cu realitatea. Era o zi perfectă pentru o nuntă din luna iunie care nu avea să mai aibă loc niciodată. Părea că toată povara lumii căzuse pe umerii lui Glory Ann, iar perspectiva unei vieți noi o făcea să i se strângă stomacul.

Mama ei stătea la capătul scărilor și își masa tâmpla.

— Draga mea, te rog, du-te și te schimbă. E o zi frumoasă de vară. Rochia aia neagră îți fură toată culoarea din obraji.

Motivul era mai degrabă timpul pe care tânăra îl petrecuse strângând în brațe vasul de toaletă din porțelan. Dar Glory Ann avea să îndure orice greutate pentru privilegiul de a purta în pântec copilul lui Jimmy.

— Sunt în doliu.

Cui îi păsa dacă nimeni nu mai purta haine de doliu? Acesta era modul fetei de a se asigura că nimeni nu uita cât de mult însemnase el pentru ea.

Mama ei oftă și își lăsa umerii în jos.

— Știu că ai crezut că îl iubești... Și iată motivul adevărat pentru care femeii nu-i plăcuse modul în care Glory Ann umblase mai bine de o lună în aceeași rochie.

— Mamă.

Glory Ann spera că tonul ei spunea totul. Fata nu mai voia să mai vorbească pe tema asta. Nu după scandalul din jurul mesei la cină, când ea le mărturisise în sfârșit părinților ei secretul pe care îl păstrase de săptămâni întregi. Că, la vârsta de nouăsprezece ani, ea, fiica pastorului, era însărcinată. *În afara căsătoriei* – cuvintele pe care mama ei le rostise după aceea aveau să o urmărească tot restul vieții. Tânăra dădu din cap. Primele cuvinte pe care spusese tatăl ei fură:

— Ce o să facem acum? Nu poți să te măriți de urgență cu un bărbat mort, Glory Ann.

Tatăl ei apără lângă mama cu ziarul în mână și cu ochelarii de citit cocoțați pe cap. Omul avea părul încăruntit și o privire încrunțată. Frumusețea acelei dimineți de vară nu ușurase cu nimic povara tatălui ei, la fel cum nu domolise cu nimic durerea fetei. Mama își scărpină ușor vârful ascuțit al nasului.

— Du-te și pune-ți rochia aceea galbenă și drăguță pe care o ai. Cea cu floricele albe cusute pe ea. Te rog.

Părea că părinții ei doreau nu numai ca Glory Ann să-i însoțească în vizita pe care o făceau unor vechi prieteni, ci și ca fata să joace rolul unei tinere pline de viață. Amândoi arătau atât de obosiți încât tânăra cedă insistențelor. Glory Ann aproape că întotdeauna îi ascultase pe părinții ei. De aceea, aceștia fuseseră atât de șocați atunci când ea și Jimmy, întruchiparea a ceea ce înseamnă o educație creștină sănătoasă, merseseră prea departe. O singură dată ea jurase, dar își dădea seama că ei se îndoiau de spusele ei. Dar fusese o singură dată. O clipă de lacrimi și de teamă, de suferință și speranță. Jimmy fusese înrolat în armată și, în ciuda bravurii lui, numărul deceselor din ziare era îndeajuns să te facă să te îngrozești. Jimmy nici nu apucase să treacă cinci minute pe acolo. Glory Ann știuse că așa avea să fie. Acei

SECRETE DE FAMILIE

ochi albaștri și expresivi ai lui erau făcuți să privească rândurile lungi de recolte bogate de sub soarele Sudului, nu ororile Vietnamului.

În fața oglinzii ovale, Glory Ann își scoase rochia neagră și observă cu atenție silueta irlandeză care o privea. Tânăra își atinse pântecul și simți umflătura ușoară de acolo. Locul unde creștea o bucățică din ea și din Jimmy. O sămânță a iubirii. Poate că sămânța asta n-ar fi trebuit să fie plantată, dar în ciuda rușinii pe care ea și familia ei aveau să o îndure, Glory Ann nu putea regreta ceea ce făcuse. Nu acum. După ce îmbracă rochia veselă pe care o ceruse mama ei, Glory Ann își aranjă buclele negre de culoarea onixului și își pișcă puțin obrajii ca să le dea culoare. Tânăra își puse în poșetă scrisoarea pe care nu o expediasese niciodată. Dacă ea ar fi îndrăznit să o trimită, poate că, printr-o minune a poștei, Jimmy ar fi primit-o la timp și ar fi aflat că avea să fie tată înainte să moară. Poate că lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Cine știe.

Când Glory Ann se îndreptă spre mașină, tatăl ei așeză o mică valiză în portbagaj. *Pesemne că mama îi aducea niște materiale de cusut stăpânei casei.*

— Sunt gata.

Când îi auzi vocea, tatăl ei își ridică privirea și tresări.

— Ești frumoasă.

Fata își fixă un zâmbet drăguț pe chip, așa cum se aștepta tatăl ei. Fusese prea multă ceartă și încordare în ultima vreme. Cel mai bine era să se bucure cât mai mult de ziua asta frumoasă de vară împreună cu părinții ei. Glory Ann nu putea schimba alegerile pe care le făcuse, dar putea să aleagă ca această zi să fie plăcută. Ea deschise portiera de la Cadillacul crem.

— Nu vrei să stai în față, lângă mine?

— Dar mama...

— Pe mama ta o doare capul și s-a dus să se întindă puțin în pat. Vom fi doar noi doi azi. Tatăl ei se uită în altă parte.

În ciuda eforturilor tinerei de a-l face pe tatăl ei să vorbească în timpul drumului, acesta rămase țeapăn în spatele volanului, dându-i numai răspunsuri monosilabice. Glory Ann își văzu de treabă și se uită pe geamul mașinii la terenurile agricole înverzite. Cu siguranță că nu fusese ușor să mărturisească ceea ce făcuseră ea și Jimmy. Era

AMANDA COX

un secret pe care fata voise să-l ducă cu sine în mormânt. Dar unele secrete cereau să fie descoperite. Unele secrete se făceau tot mai mari cu trecerea timpului și aveau o viață și o bătaie de inimă a lor proprie.

Oare ce părere avea tati acum de ea? O mai iubea pe Glory Ann sau poate că era mai îngrijorat cu privire la modul în care mica lor comunitate avea să reacționeze când își vor da seama că pastorul lor nici măcar n-a putut să-și țină propria familie pe calea cea dreaptă și îngustă? Tatăl ei se bazase pe tânără ca ea să reprezinte dovada bunelor sale abilități parentale după alegerile proaste pe care le făcuse fratele lui Glory Ann, iar fata îl dezamăgise.

O oră mai târziu, cei doi ajunseră într-un orașel minuscul, cu un singur semafor, din Tennessee, numit Brighton. Pastorul se opri în fața a ceea ce părea să fi fost odată o gară. Vagoanele nu mai umblaseră demult pe șinele de cale ferată năpădite de buruieni. Pe însemnul de deasupra ușii scria Băcănia cea Veche. Tatăl lui Glory Ann opri motorul și își sprijini fruntea de volan.

— Tati?

Bărbatul își îndreptă spatele și îi zâmbi crispat.

— Ești gata?

Pentru ce? Glory Ann crezuse că ei doi merg în vizită, nu că fac cumpărături la un magazin mic aflat la două orașe distanță.

— Clarence Clearwater e un bărbat de ispravă. Părinții lui au fost vechi prieteni de familie de-ai mei. Acesta este magazinul lui.

— Bine. Fata își înclină capul într-o parte. De ce-ar fi trebuit să-i pese câtuși de puțin de Clarence Clearwater și de magazinul lui? Tatăl ei șovăi și păru că vru să spună ceva.

— Hai să intrăm și te voi prezenta.

Glory Ann ieși din mașină și se uită cum oamenii mergeau încoace și încolo pe trotuar. Privirile curioase pe care aceștia le aruncară în direcția ei îi dădură de înțeles foarte limpede că fețele noi erau întotdeauna remarcate într-un orașel ca acesta. Unii dintre ei erau fermieri sărăcăcioși îmbrăcați în salopete uzate. Alții aveau haine frumoase cumpărate de la magazin într-un stil asemănător cu al ei. Cu toate astea, toți acești oameni păreau să aparțină împreună. Precum niște bucăți de țesătură cusute împreună pe o pătură.